

XLV

av

Alexander Nyström

Copyright (c) 2010 Alexander Nyström

I: Genesis

Han drömde om en eld som täckte honom, en kall hinna av gelé som kapslade in lågorna och optimerade glödtiden i varje ben, en hetta så fullständig, så komplett i sitt ursinne att allt annat var otänkbart.

Han vaknade och jorden var öde och tom under honom och mörker var över djupet.

II: Sommarlov

I en stad av guld, i ett slott av gräs, på en tron av glas, i en bok av kött: Tecken i kolkrita som långsamt formar bågar och rundlar, tecken som snirklar sig och hakar fast i varandra, bildar ord, men långsamt, avvaktande, som om den som skriver tvekade:

Mitt sommarlov av

III: Familjeliv

Cthulhu blir sen från pilatesen. Kan Shub-Niggurath hämta ungarna? Shub-Niggurath går med på detta, samt även att laga squashgryta (ingredienser finns i kylan). Låter möjligen lite småsur, men det kan också vara Cthulhus stresshuvudvärk som spökar. En Statoilmoccachino i brun pappmugg lindrar. Shubs senaste Twitter (från jobbet) handlade om skengraviditeter. En pik?

IV: Nacimiento

Vi färdas mot ljus och larm.

Ångesten i hennes ögon. *Dör vi nu*. Ingen fråga, bara ett kallt konstaterande. *Som jag behöver henne*. Vi skulle ju aldrig skiljas åt; aldrig.

Jag lyfter mina blodkladdiga små händer och lägger varsamt det oljiga repet som förbinder oss med varandra och tryggheten om hennes hals.

V: Kaos

Vid bankomaten slår han in samma siffror som hennes portkod. Ut kommer ett eklöv så mörkrött att det nästan är brunt. Han lägger det i sin plånbok och går vidare. Hemma i tvårummaren gråter han lutad mot fönstret och ber Gud om att det ska ta slut. I träden utanför darrar hundralapparna.

VI: Vålustrustad

Man kan inte *inte* älska ett barn. Det är förbjudet. Men när hon ser det lilla byltet bara ligga där är det något som vänder magen upp och ner. Postnatal depression kallas det. Men hon vet att det är något *mer*.

Det kan också vara det faktum att ungjäveln har en tvådecimeterskuk.

VII: Öde

Han har rödvitrutiga badbyxor och ett glas skuggig apelsinsaft i handen. Över knät ligger Boken uppslagen. Värmens slöjor väger precis lika mycket som själva livet. Mellan två vågor ser han hennes huvud sticka upp. Det nötbruna hårets slickade hjälm mot pannan. Han drar ett streck i Boken och hon försvinner under ytan.

VIII: Leklust

De skriker och vältrar sig över varandra, klöser, sliter och drar för att vara först att lämna den sjunkande farkosten. Vatten väller in från alla sidor och smetar ut texterna och bilderna, gör dem grötiga och oläsbara. Arkitektens gummistövlar lämnar efter sig utdragna gula färgsjok när han lyfts bort ur deras synfält.

IX: Avstånd

Hon sitter stilla i skyltfönstret dag in och dag ut. Inte en centimeter rör hon sig, utom när förbipasserande vänt henne ryggen. Då förvrider hon det utomjordiskt vackra ansiktet i hiskeliga grimaser. Jag skulle vilja smyga fram bakom henne, försiktigt lägga händerna på hennes axlar.

Man andas, förtvinar, på så många sätt.

X: Revolution

I afton ska kungen göra ett framträdande på operan. Det är en stor händelse, ty kungen gör inte ofta den här typen av besök hos allmänheten, och därför har biljetterna sålt slut mycket snabbt. Alla som är något kommer att vara där.

Mitt namn är Jacob Johan och ikväll ska jag sväva.

XI: Förväntan

Ungefär vid den fjärde (sjätte?) Daiquirin föreslår hon att vi ska sluta snacka skit om det ska bli något. Ska det äntligen bli något? Jag är högst osäker, men rör för säkerhets skull runt med den halvtransparenta blå pinnen i *min* drink där en handfull stjärnor redan ligger och skapar fräsande bubblor.

XII: Uppstigning

Efter tredje psalmen men före själva ringceremonin är det som om man helt plötsligt blivit lättare, det är som i en hiss som saktar in efter en nedåtfärd, känslan av att tryckas uppåt. Brudparet tittar ut över de församlade. Allt är tystnad. Mot fönstrens spröjsade glas klänger sjök av dimma och ljus.

XIII: Nacimiento II

Någon har lämnat burdörren på glänt. Det har upprepats hur viktigt det är att inte göra det, men nu har det ändå hänt. Den gyllne gungan i svänger fram och åter, satt i rörelse av det vinddrag som piskats upp av flykten. Hon andas stötvis, i takt med sammandragningarna. Det har börjat.

XIV: Ord

Jag låter de osagda orden stanna kvar i munnen och mogna en stund. En del blir delikata mörka chokladkulor, andra feta flugor. De åker alla ner i min tändsticksask, den med den glittriga blåa stjärnan på. Plånet på sidan ser ut att vara utslitet, men skenet bedrar. Det krävs bara rätt ord.

XV: Noir

Hon är klädd i en ankellång grön kappa och inte så mycket mer. Ögonen har samma färg som den sotvita rökslinga som rör sig uppåt, bort från cigaretten som fallit ner på passagerarsätet. Andra handens pek- och långfinger trycker mot höger tinning. Hon ser lättad ut, men det gör ju alla döda.

XVI: Godnattsaga

När modern kommer för att stoppa om honom har han fortfarande lampan släckt. Hon slätar till hans täcke, lägger handen på hans panna, som om han vore sjuk, fast han ju inte är det. Fingrarna viker varsamt en bångstyrig hårlock åt sidan. Han darrar till.

Hennes parfym doftar mull och ohyvlat trä.

XVII: Sken

När han äntligen säger det rasar hon ihop och han ser att hon i själva verket är gjord av pinnar och kvistar, skickligt hopfogade med klister och tejp. På köksgolvet upptäcker han även ett rött garnhjärta, till formen precis som barn brukar rita dem. Det bultar som ett stoppljus i hans pappershand.

XVIII: Avrättning

Han begärde en cigarett och medan de knöt fast bindeln bakom huvudet på honom drog han in den söta röken i lungorna, höll andan, lät små metastaser slå rot och blomma ut. Han räddes inte döden. Utan att se måttade han slaget med hammaren exakt samtidigt som mannen på andra sidan glaset.

XIX: Tingens ordning

Första dagen solen vabbade märkte man inte särskilt mycket av det. Det blev en smula kallare, men i det avlånga landet i norr var man van vid många sorters kyla. Efter en vecka utan någon sorts intyg började tjänstemannen på Försäkringskassan så sakteliga att knorra, men frosten gjorde snabbt slut på honom.

XX: Serpiente

I drömmen vaknar du i din säng, reser dig upp och börjar förbereda dig för dagen. Du har ljusgröna ögon, en finne som gör ont mellan skulderbladen och en odefinierbar olust, som om något obehagligt väntar dig under dagen. Du längtar, utan att veta varför, efter torrt högt gräs och het sol.

XXI: Nemesis

Jag har försökt ha ihjäl kungen länge nu. Men han undslipper mig, just när jag tror att jag utdelat det dödande slaget. Han viker de långa benen under sig och jag träffar tomma luften. Skulle jag ändå lyckas kommer bara en ny. De bär alla samma ansikte. Ett jag känner alltför väl.

XXII: Magi

Trollstaven är av lakrits. I ena änden hans vita fingrar, i andra en saliverande kvinnomun fäst på en paljettklänningsförsedd kvinna. Han knäpper med fingrarna. Hon blir en bunt rubinröda inbjudningskort; likt blodsprängda kolibrier fladdrar de ut över salongen, landar mellan stolarna. Han tar ett bloss på staven. Går upp i dess rök.

XXIII: Mytologier

Det är allmänt känt att vampyrer inte fastnar på bild. Med människor är det precis tvärtom. De fastnar överallt, mångfaldigas och smetas ut över i princip alla ytor, särskilt dem som liknar dem själva. Vampyrer och människor spiller alla förr eller senare blod; skillnaden är att människan gör det mest i onödan.

XXIV: Kärlek

Hon ger honom blommor. Han ler. Han ger henne en könssjukdom. Hon slår honom, men inte hårt. De kokar kaffe. Han väntar på ett tåg. Han skriver text, lägger under hennes kudde. Hon ler. Hon fryser på en perrong. Han öppnar fönster, släpper in sol.

Deras rike ska vara i tusen år.

XXV: Legend

När Gunnar dog samlades såväl arbetare som soldater mangrant vid hans vaka och böjde knä. Man flaggade på halvstång på samtliga nivåer. Till och med drottningen sågs defilera förbi den nedsänkta alkoven. Det var som han personifierat något de alla strävade efter, något större än dem själva.

Tystnaden i korridorerna var öronbedövande.

XXVI: Semester

Myggen surrar på respektfullt avstånd från infravärmen. Altanen är nyoljad och doften gifter sig fint med den grillade sparrisen och moselvinet. Vid horisonten svävar en optimistjolle över vattenglittret. Jag drar en metkrok genom Gunillas skalle, vertikalt från näsborren och uppåt, tills jag stöter på ben. Hon gnyr till. Jag dricker ur glaset.

XXVII: Historia

En man går in i en bar och beställer en öl och väntar tålmodigt medan bartendern håller upp den. Sedan lägger han en sedel på disken och tar en stor klunk. När han ställer ner sejdeln har han en skummustasch. Bartendern skjuter diskret fram servetthållaren. Ute slutar det att regna, eller börjar.

XXVIII: Konflikt

Du talar till mig. Du är upprörd, det ser jag på dina rörelser, hur dina ansiktsmuskler arbetar. Jag hör vad du säger men har svårt att förstå. Jag tror att det har skett något missförstånd. Du måste ha tagit fel person. Jag är inte han.

Det är länge sedan jag var han.

XXIX: Sanndröm

Han väntar har inte riktigt vaknat än föreställer sig det första kaffet och diskade han sin kopp igår annars lämnade han den väl mellan *det* kundreskontrat och *den* balansräkningen om inte städerskan hunnit och nu öppnas dörrarna äntligen och det är blod på spegeln knapparna golvet kletiga brunröda sjok över hela hissen.

XXX: Förväntan

När jag föddes slängde man lila- och guldfärgad konfetti över hela staden, man blåste i trumpeter och utförde allehanda akrobatiska konststycken. Vad trodde man egentligen om mig? Att jag skulle frälsa dem alla? Och blev deras besvikelse träet och järnet som byggde korset på vilket jag nu hänger?

De tiger nu, allihopa.

XXXI: Vaka

Spader dam vänder sitt sotiga anlete mot mig och försöker le, men det blir bara en grimas. Övermogna svarta skuggor faller ur hennes svepning som gråt när hon förstår min tystnad. Jag gör också en mask för att dölja allt jag inte mäktat med att säga, men den sitter obekvämt på levande.

XXXII: Nirvana

Han ser sig själv falla ser nu hur han kommer emot sig själv ur den glänsande svarta vindrutan och det är denna plötsliga *plötslighet* som får bröstkorgen att ge vika för broräcket och glaset metallen vägbanan och honom själv faller in i honom lika lätt som han andas ut för sista gången.

XXXIII: Löften

Hennes läppar är körsbärslackade granater. När min tunga snuddar vid en av premolarerna i hennes underkäke (chansen eller risken är på något vis alltid femtio femtio, precis som mycket annat i livet) imploderar stjärnor i hennes ögon. Men till skillnad från dem på himlavalvet är dessa alltid från framtiden, som ett löfte.

XXXIV: Antropologi

Det sägs att det finns en folkstam på Ekvatorialguinea som bär sina fienders ögon i små läderpåsar fästa vid midjan. Igår såg jag dig genom fönstret där du stod och rökte utanför matsalen. Barnens speldankar klappade över asfalten, mellan dina fötter. Jag gör det som måste göras, det är allt. *Ser du?*

XXXV: Schriftsteller

Konstantin Weizsäcker, född 1942 i Leipzig, Tyskland, död 1991 på Ios, Grekland: Tysk författare, kaosteoretiker och filosof. Framstående verk: *Ihr die werdet* (1972, skriven med grönt luftbläck och innesluten i en glaskub), *Das Loch in Mir* (1986) och *Präludium* (1990). Begick självmord 1991 genom att injicera ett hopkok av sina egna texter.

XXXVI: Monster

Han rycks ur drömmen av att vagnen gnisslande saktar in. Ljuset fladdrar till och mattas. De är i tunneln. Pannan har lämnat en fettfläck på den mörka glasrektangeln. Medpassagerarnas sitter stilla och tysta. Deras ansikten ligger i skugga; han kan inte urskilja några anletsdrag.

Så vrider de sakta huvudena inåt, mot honom.

XXXVII: Hem

Efter trettiofem år började axlarna att klia. I badrumsspeglens glittrade stålgrå fjäll mot honom. Lättnaden var en orkan som skummade blodet. Han packade ingen väska, men lämnade all sin kärlek i ett brev. Om hon älskat honom alla år måste hon förstå.

Sedan satte han sig i bilen och styrde mot havet.

XXXVIII: Armia

Och hon öppnar munnen blänkande stålhullingar tränger fram ur tandköttet det bara sker och han vill svara något rycka dem båda ur det svarta djupet som rusar mot dem underifrån och det är bara en fråga om tid nu men giftkörtlarna i hans mun bultar deras sekret hindrar honom från att tala.

XXXIX: Schriftsteller II

Lorenz van Schale, född 1838 i Graz, död 1902 i Linz, österriskisk författare och pornograf. Framstående verk: *Junge Frauen* (1887, sägs ha fått självaste Freud att rodna), *Junge Männer* (1892, ledde till sedlighetsåtal) samt *Im Abgrund* (1900, Bildungsroman med metafysiska undertoner, antagligen hans viktigaste verk). Dödlig hjärtattack 1902 i samband med masturberingssession.

XL: Moebius

öppnar dörren utan att egentligen tänka och mannen på förstutrappen är han själv eller rättare sagt någon med exakt samma längd kläder och kroppsbyggnad hårfärg fast där ansiktet borde vara är bara blankskavd hud så han ser sig själv reflekterad i den andre och först då tar han tummen från ringklockan och

XLI: Öde II

Det är sant att vissa av oss aldrig kan sluta drömma. Somliga av er konstaterar det med något föraktfullt i rösten; andra med lika delar längtan och avund. Och den dagen vissa av er vinner och vi vaknar på riktigt kommer ni att se jorden som den verkliga är: Kall och öde.

XLII: Symfoni

När jag skriver detta ser hon på mig med sina sorgsna ögon. Månsilver rinner i hennes vener; klockor klingar bakom hennes bröst. Timmen darrar.

"Ludwig", säger hon, och ljus och skugga böjer knä för hennes röst.

Jag är femtiosex år gammal och ska snart dö, men hon kommer att leva för evigt.

XLIII: Is

En av knektarna kommer till mig med ett föremål invirat i ett tygstycke. När han gått vecklar jag ut en spegel så skarp att jag kan betrakta hela min cell i dess blanka yta: Min bädd av hårt packad snö, min matskål av is. Först nu förstår jag vidden av mitt straff.

XLIV: Aska

Varje gång man i affekt snärtar askan av en cigarett vrider sig de döda på närmsta kyrkogård en halv millimeter motsols i sina gravar. Det finns ingen logik i detta, ingen alls, men det betyder också att det är möjligt att en sådan som du en dag kommer att säga mitt namn.

XLV: Revelatio

Han lyfte huvudet från skrivbordet. En svag doft av lavendel hade letat sig in i rummet, men där låg också något annat och lurade strax under. Något som stacks. Skärmsläckaren hade dragit igång, men han kände inte igen orden. De var inte hans. *Qui habet intellectum ...*

Så ljud den första trumpetstöten.